

**Архімандрит Василій
(Петьовка)**

При восковій свічці

Архімандрит Василій (Петьовка)

Народився Василь Іванович Петьовка 21 травня 1933 році в с. Липча в селянській родині. В 1949 р. закінчив семирічну школу в рідному селі і вступив у Хустське професійно-технічне училище №10. Після військової служби вступив до Волинської духовної семінарії, яку закінчує на відмінно у 1960 р. Цього ж 1960 року в день апостола Андрія Первозванного архієпископом Мукачівським і Ужгородським Варлаамом

рукоположений в сан диякона, а через деякий час – в сан священника. В тому ж 1960 р. направлений настоятелем Св.-Різдва-Богородичного храму с. Пилипець з обслуговуванням парафій сіл Подобовець і Ростока Міжгірського району. Пострижений в мантию. 7 грудня 1962 р. – настоятель Св.-Петро-Павлівського храму смт. Міжгір'я. Настоятель сіл Голятин і Майдан. 15 грудня 1964 р. – настоятель Св.-Миколаївського храму в с. Онок Виноградівського району. 10 березня 1966 р. – настоятель Св.-Різдва-Богородичного храму с. Латірка та сіл Бистрий Титів Воловецького району. 2 червня 1968 р. – настоятель Св.-Покровського храму с. Чумальово. 28 квітня 1969 р. – возведений у сан ігумена. 26 січня 1970 р. – духівник Св. Вознесенського монастиря с. Чумальово. У 1970 р. о. Василій – студент Московської духовної академії, 3 травня 1972 р. – настоятель Св. Петро-Павлівського храму с. Л. Поляна. 25 березня 1987 р. нагороджений хрестом з прикрасами у Чумалівському монастирі. 17 травня 1991 р. – духівник Св.-Різдва-Богородицького монастиря с. Липча. Висвячений в сан архімандрита. З 4 липня 1997 р. архімандрит Василій – член редколегії газети „Духовна Криниця

Карпат”. Помер 24 грудня 2002 р. Похований на кладовищі Липчанського монастиря.

У одному із номерів газети «Вісник Хустщини» протоієрей Іоанн Білинець писав: „Архімандрит Василій знав наперед день і час своєї смерті. Вранці, 24 грудня 2002 року, архімандрит Василій подзвонив до мене по телефону і сказав, що він хоче висповідуватись, причаститись і пособоруватись. Після чого ми багато розмовляли. Архим. Василій показав мені одягу, в яку його одягати після смерті. Зняв зі стіни одну з багатьох ікон, на звороті показав пальцем надпис „Постригальна ікона” і сказав – “Цю ікону, яка вручена мені в день монашеського пострига, поставиш зі мною в гріб”. Як і в попередні дні, приходили люди з різними життєвими запитаннями, він відсилав їх у приймальню і казав, що всіх їх прийме і вирішить їхні проблеми. Я сказав йому, що якщо ви погано себе почуваєте, то може визвати лікаря або відвезу вас у лікарню. На що послідував впевнений рішучий відповідь: „Ніяких лікарів не треба, довжна попершатися Воля Божія”. В той день на 11 годину його запрошували на похорон монахині Євпраксії в монастир с. Липча. Я сказав, що приїду за ним машиною, но відповідь був рішучий: „Похорон в 11 не почнеться, а пізніше я не зможу, але коли буде починатися, то передзвоніть”. Похорон монахині Євпраксії почався в 11. 45. По телефону він підтвердив свої слова: „Я ж вам говорив, що не почнеться похорон в 11 годин і тепер я вже не їду”.

В кінці похорону прибігли від мене з дому і сповістили, що треба терміново їхати: тільки-що помер архімандрит Василій. Я поїхав і зразу за мною приїхав архим. Стратонік. Архімандрит Василій лежав на ліжку, схрестивши руки на грудях. На столі лежало 19 телеграм у всі монастирі Закарпаття і деяким близьким йому, написаних його рукою, а також прощальний лист...”

23 грудня 2003 року в Липчанському монастирі відбулося освячення надгробку архімандриту Василю. У святій службі взяли участь архімандрит Стратонік (Легач), ігумен Феодосій (Томищ), о. Георгій Пристая, о. Іоанн Білинець та інші.

Юрій Данилець